

Com la gran bola de foc

"Potser és la vida
una corda amb la que un home es penja d'un arbre."

FOROUGHT FARROKHZAD

"L'esclat profund de la primera arrel."

ISIDRE MARTÍNEZ MARZO

Si notes que dins teu tot és prolapse
i ja no et fan servei ni apòsits ni emol·lients,
si t'angoixa la mala carnadura
on supuren sempre obertes les ferides,
si sents que tot és pèrdua i no tens ganes
de llançar els daus del gobelet.
Posa dins la gradeta els tubs d'assaig
i fes anar el catalitzador de la ment
per llegir els pòsits.
No saps que l'univers envia
una lleugera radiació residual
des de les deus mateixes de l'origen?
Convoca allò que sempre ha estat:
la inabastable plenitud dels cels,
la certesa dels astres dins la nit,
el vent bressant les tardorals arbredes.
Només si ets capaç de pensar-te
com una baula més de la cadena

celebraràs la sort d'esdevenir-te.
I sota el bardissar veuràs els camps
i el verd arravatat del blat quan creix,
el superb rebrot dels crepuscles
ben arrelat al cor del primer dia.

La mort no ens nega, ens reafirma,
com la gran bola de foc en expandir-se.

Arribada

Véns en uns altres ulls espurnejants.

Fidel al pronòstic de llibres monotemàtics
que s'amunteguen a la tauleta de nit,
véns en la gana d'un segon estómac,
en la llista contínua de capricis,
en la set i en els pipís que fragmenten
l'argument dels somnis. Misteriós,
intuït, véns com una ombra viva
que el ginecòleg pirateja en ecografies
que duc doblegades al cul dels pantalons.
Què tens a veure amb aquesta imatge glacial?

Per a tu, l'hivern és càlid,
el més confortable que mai no viuràs.
Però no el més prodigiós: un hivern així
ens és reservat a nosaltres, espectadors
d'un jardí erm només en aparença.

Arnots

“Vas plantar el llimoner que avui és mort...”

J. MARGARIT

T'estic veient de lluny, corbat d'esquena
sobre mantes tendres de mongetera,
dins la clotada on vas fer créixer els horts.
He resseguit el gest amb què les mans
separen brots de fulla nova
i van llevant els fruits. Capcinejant,
apartes la galleda per dreçar-te,
amb tanta lentitud, que puc entendre
tot el dolor que ha anat torçant-te el cos
mentre aquest hort pujava,
àvid d'adob i reg, al ventre d'un barranc
per on fa anys que ja no corre l'aigua.

Sé que, de sobte, em veus.

I aixeques les espatlles com dient
que tot encara és al seu lloc,
entre el fullam, el cos petit dels ceps,
les tomaqueres, un mar batent d'alfals
i el feble tronc del llimoner
que la més gran dels néts va demanar-te.